

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 28 lutego 2023 r.

Poz. 1477

WYROK NR II SA/WR 269/22 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 12 lipca 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędziowie:

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn

Sędzia WSA Olga Białek

Asesor WSA Marta Pawłowska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2022 r. w Wydziale II
na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Kobierzyce
z dnia 26 listopada 2021 r., nr XXXIV/649/2021
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
wsi Jaszowice

I. stwierdza nieważność § 15 ust. 1 pkt 1 lit. c, § 15 ust. 2 pkt 1 we fragmencie: „w pomieszczeniach dobudowanych lub w wolno stojących budynkach usługowych”, § 16 ust. 2 pkt 16 lit. a we fragmencie „0 m – 15 m”, § 18 ust. 2 pkt 6 lit a we fragmencie: „4 m”, § 19 ust. 2 pkt 2 lit. b we fragmencie „2,5 m – 4,5 m”, § 20 ust. 2 pkt 6 lit. b we fragmencie „0 m – 6 m” zaskarżonej uchwały;

II. zasądza od Gminy Kobierzyce na rzecz strony skarżącej kwotę 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski – działając na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994) oraz art. 50 § 2, art. 54 § 1, art. 119 ust. 2 i art. 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329), dalej „p.p.s.a.” – wniósł skargę na uchwałę nr XXXIV/649/2021 Rady Gminy Kobierzyce z dnia 26 listopada 2021 r., w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Jaszowice.

W skardze wniósł o stwierdzenie nieważności § 15 ust. 1 pkt 1 lit. c, § 15 ust. 2 pkt 1 we fragmencie „w pomieszczeniach dobudowanych lub w wolno stojących budynkach usługowych”, § 16 ust. 2 pkt 16 lit. a we fragmencie „0 m – 15 m” § 18 ust. 2 pkt 6 lit. a we fragmencie „4 m”, § 19 ust. 2 pkt 6 (błędnie oznaczony jako punkt 2) lit. b we fragmencie „2,5 m - 4,5 m”, § 20 ust. 2 pkt 6 lit. b we fragmencie „0 m – 6 m” uchwały, zarzucając podjęcie § 15 ust. 1 pkt 1 lit. c uchwały z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503), zwanej dalej „ustawą” w związku z § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587), zwanego dalej „rozporządzeniem”, polegającym na braku określenia obligatoryjnego wskaźnika maksymalnej wysokości zabudowy dla dopuszczanej w ramach przeznaczenia podstawowego terenów od 1MN/U do 10MN/U zabudowy usługowej, podjęcie § 16 ust. 2 pkt 16 lit. a we fragmencie „0 m – 15 m”, § 18 ust. 2 pkt 6 lit. a we fragmencie „4 m”, § 19 ust. 2 pkt 6 (błędnie oznaczony jako punkt 2) lit. b we fragmencie „2,5 m – 4 m”, § 20 ust. 2 pkt 6 lit. b we fragmencie „0 m – 6 m” uchwały z istotnym naruszeniem art. 20 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy w związku z § 4 pkt 6 i § 8 ust. 2 rozporządzenia, polegającym na wprowadzeniu w tekście uchwały postanowień niezgodnych z załącznikiem graficznym do uchwały w zakresie ustaleń dotyczących nieprzekraczalnych linii zabudowy.

W uzasadnieniu skargi organ nadzoru wyjaśnił, że Rada Gminy Kobierzyce na sesji w dniu 26 listopada 2021 r., w związku z uchwałą nr XVIII/359/2020 Rady Gminy Kobierzyce z dnia 30 kwietnia 2020 r. w sprawie przystąpienia do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Jaszowice, po stwierdzeniu, że ustalenia planu nie naruszają ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Kobierzyce, podjęła uchwałę nr XXXIV/649/2021 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Jaszowice.

Przeprowadzona przez organ nadzoru ocena zgodności z prawem uchwały, tj. pod kątem art. 28 ust. 1 ustawy doprowadziła do stwierdzenia, że Rada Gminy Kobierzyce, naruszyła w sposób istotny zasady sporządzania planu. Jak wyjaśnił Wojewoda, zawartość planu miejscowego określa art. 15 ust. 2 i 3 ustawy, natomiast standardy dokumentacji planistycznej (materiały planistyczne, skalę opracowań kartograficznych, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardy oraz sposób dokumentowania prac planistycznych) określa art. 16 ust. 1 ustawy oraz wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w ust. 2 tego artykułu, rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2021 r. poz. 2404). Organ nadzoru zwrócił uwagę, że w analizowanym przypadku zastosowanie znajdzie poprzednio obowiązujące rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587). Zgodnie bowiem z § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego do projektów planów miejscowych sporządzanych lub zmienianych na podstawie uchwały o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu miejscowego podjętej przed dniem 24 grudnia 2021 r. stosuje się przepisy dotychczasowe. Uchwała w sprawie przystąpienia do sporządzenia przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego została podjęta przez Radę Gminy Kobierzyce w dniu 30 kwietnia 2020 r.

Jak wywodził dalej Wojewoda, mocą zaskarżonej uchwały, Rada Gminy Kobierzyce, w § 15 wprowadziła szczegółowe ustalenia dla terenów oznaczonych na rysunku symbolami od 1MN/U do 10MN/U. W ust. 1 pkt 1 regulacji ustalono przeznaczenie podstawowe ww. terenów jako:

- a) zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna,
- b) zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna z usługami w zakresie finansów gastronomii i rozrywki, handlu detalicznego, niepublicznych usług oświaty, obsługi firm i klienta, usług drobnych, niepublicznych usług zdrowia i opieki społecznej,
- c) zabudowa usługowa w zakresie: finansów, gastronomii, handlu detalicznego, niepublicznych usług oświaty, obsługi firm i klienta, usług drobnych, niepublicznych usług zdrowia i opieki społecznej.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.

Realizując ustawowy wymóg określenia powyższych parametrów Rada Gminy Kobierzyce w § 15 ust. 2 pkt 10 uchwały ustaliła gabaryty i wysokość zabudowy dla budynków mieszkalnych w granicach strefy „B” ochrony konserwatorskiej (lit. a) oraz poza tą granicą (lit. b), wysokość budynków gospodarczych i garaży wolno stojących (lit. c) oraz wysokość budowli (lit. d). W ustaleniach szczegółowych nie określono natomiast parametru maksymalnej wysokości zabudowy dla dopuszczonej w planie zabudowy usługowej, przewidzianej jako przeznaczenie podstawowe terenów oznaczonych symbolami od 1MN/U do 10MN/U. Jak podniesiono w skardze, z żadnej regulacji przedmiotowego planu miejscowego nie wynika, że postanowienia w zakresie wysokości zabudowy ustalone dla funkcji mieszkaniowej, będącej jednym z przeznaczeń podstawowych, mogą mieć zastosowanie również do zabudowy usługowej. Brak jest podstaw do przyjęcia, że w przypadku ustalania wskaźnika maksymalnej wysokości zabudowy wskaźnik ustalony dla zabudowy mieszkaniowej może mieć zastosowanie również w przypadku zabudowy usługowej. Jeśli bowiem Rada Gminy wyraźnie rozgranicza te przeznaczenia w pozostałych uregulowaniach, przeznaczając inne tereny wprost pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną, to w sposób jednoznaczny świadczy to o celowym rozróżnieniu tych przeznaczeń.

Organ nadzoru zwrócił ponadto uwagę, że określenie maksymalnej wysokości zabudowy służy postawieniu pewnej granicy w przestrzeni, ponad którą inwestorzy nie mają prawa realizować obiektów budowlanych. Określenie takiej wysokości wynikać może z już ukształtowanej wysokości istniejących obiektów i zamiaru kontynuowania takiej wysokości zabudowy, jak również z chęci wprowadzenia nowych założeń kształtowania ładu przestrzennego, podyktowanego względami architektonicznymi. Każdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego musi więc określać maksymalną wysokość zabudowy, o ile oczywiście przewiduje możliwość wznoszenia na danym obszarze obiektów budowlanych. Ustalona w planie miejscowym wysokość budowli (§ 15 ust. 2 pkt 10 lit. d uchwały) nie może mieć zastosowania w przypadku sytuowania zabudowy usługowej, ponieważ zgodnie z ustawą Prawo budowlane są to pojęcia rozłączne, w szczególności pojęcie budynku nie zawiera się w pojęciu budowli.

W odniesieniu do kolejnego zarzutu skargi, Wojewoda Dolnośląski podniósł i wyjaśnił, że w rozdziale 3 uchwały dokonano szczegółowych ustaleń dla terenów wyznaczonych na rysunku planu. W regulacjach tych zawarto, m. in. ustalenia dotyczące nieprzekraczalnych linii zabudowy ustalając je dla poniżej wskazanych terenów w następujących odległościach, zgodnie z rysunkiem planu:

- a) dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami od 1 MN/RM do 4MN/RM: 0 m – 15 m od linii rozgraniczającej drogi publicznej klasy głównej ruchu przyspieszonego KDGP (§ 16 ust. 2 pkt 16 lit. a uchwały);
- b) dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami od 1UP do 3UP: 4 m od linii rozgraniczającej drogi publicznej klasy lokalnej KDL (§ 18 ust. 2 pkt 6 lit. a uchwały);
- c) dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 1P/U: 2,5 m - 4,5 m od linii rozgraniczającej drogi publicznej klasy lokalnej KDL (§ 19 ust. 2 pkt 6, błędnie oznaczony jako punkt 2, lit. b uchwały);

d) dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 1US: 0 m – 6 m od linii rozgraniczającej drogi publicznej klasy dojazdowej KDD (§ 20 ust. 2 pkt 6 lit. b uchwały).

Analiza załącznika graficznego do uchwały wskazuje zaś, że część tekstowa planu w zakresie, w jakim wyznacza wskazane powyżej nieprzekraczalne linie zabudowy jest niezgodna z częścią graficzną planu miejscowego. Na załączniku graficznym do uchwały nieprzekraczalne linie zabudowy ustalono w następujących odległościach:

- a) dla terenu 3MN/RM linię zabudowy ustalono w odległości 22,5 m od drogi KDGP;
- b) dla terenu 3UP linię zabudowy ustalono w odległości 6 m od drogi KDL;
- c) dla terenu 1P/U linia zabudowy od drogi KDL ustalona jest w odległości 0 m - 8,5 m;
- d) dla terenu 1US linia zabudowy ustalona jest w odległości od 0 m do ok. 8 m (w południowo - wschodnim narożniku).

Pismem z dnia 14 lutego 2022 r. Wójt Gminy Kobierzyce wyjaśnił, że ustalone w treści planu miejscowego wartości odległości linii zabudowy na terenów MN/RM w § 16 ust. 2 pkt 16 lit. a, dla terenów UP w § 18 ust. 2 pkt 6 lit. a, dla terenu 1P/U w § 19 ust. 2 pkt 6 lit. b oraz dla terenu 1US w § 20 ust. 2 pkt 6 lit. b uchwały są omyłką pisarską, a prawidłowe odległości linii zabudowy określa rysunek planu miejscowego, zgodnie z zapisem „ustala się nieprzekraczalne linie zabudowy w następujących odległościach, zgodnie z rysunkiem planu”.

W ocenie organu nadzoru wskazane rozbieżności między tekstem planu miejscowego a jego załącznikiem graficznym stanowią istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego i uzasadniają stwierdzenie nieważności § 16 ust. 2 pkt 16 lit. a we fragmencie „0 m – 15 m”, § 18 ust. 2 pkt 6 lit. a we fragmencie „4 m”, § 19 ust. 2 pkt 6 (błędnie oznaczony jako punkt 2) lit. b we fragmencie „2,5 m - 4,5 m”, § 20 ust. 2 pkt 6 lit. b we fragmencie „0 m – 6 m” uchwały. Jak podniesiono w skardze, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. Z treści § 2 pkt 4 rozporządzenia wynika, że projektem planu miejscowego jest projekt tekstu planu miejscowego i rysunku planu miejscowego, natomiast z § 8 ust. 2 rozporządzenia wynika, że na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego.

Z powyższych przepisów wynika zatem jednoznacznie w ocenie strony skarżącej, że projekt planu musi zawierać część tekstową i graficzną. Tekst planu miejscowego stanowi treść uchwały rady gminy i jego redakcja przybiera postać przepisów prawnych. Rysunek planu jest załącznikiem graficznym do uchwały w sprawie planu miejscowego. Rysunek planu obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekst planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku. Innymi słowy, rysunek planu stanowi uzupełnienie i wyjaśnienie tekstu, a zatem nie może zawierać ustaleń innych niż tekst uchwały. Tymczasem w sprawie, odmienne ustalenia w treści planu oraz na załączniku graficznym planu, dotyczące nieprzekraczalnej linii zabudowy dla terenu 3MN/RM od drogi KDGP, dla terenu 3UP od drogi KDL, dla terenu 1P/U od drogi KDL oraz dla terenu 1US od drogi KDD, powodują po pierwsze, że uchwała narusza zasady sporządzania projektu planu określone w powołanych powyżej przepisach. Po drugie powodują, że uchwała jest nieczytelna, bowiem jej rysunek graficzny nie ma odzwierciedlenia w treści planu. Ustalenie różnych parametrów nieprzekraczalnej linii zabudowy w treści uchwały i na załączniku graficznym w praktyce dezinformuje adresatów w zakresie wyżej wskazanych ustaleń.

Wobec powyższego, organ nadzoru, celem przywrócenia stanu zgodnego z prawem wniósł o stwierdzenie nieważności wyszczególnionych wcześniej fragmentów uchwały.

W odpowiedzi na skargę Gmina Kobierzyce wniosła o jej uwzględnienie w całości, wskazując na fakt, że błędy wymienione przez organ nadzoru w skardze są wynikiem poczynionych przy tworzeniu uchwały omyłek pisarskich.

Wojewoda pismem procesowym z dnia 13 czerwca 2022 r. wniósł o rozpatrzenie skargi w trybie uproszczonym.

Rada Gminy Kobierzyce, zawiadomiona o wniosku, nie zażądała przeprowadzenia rozprawy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Istota sądowej kontroli administracji publicznej sprowadza się do ustalenia czy w określonym przypadku, jej organy dopuściły się kwalifikowanych naruszeń prawa. Sąd administracyjny sprawuje swą kontrolę pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej - art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2107). Zakres tej kontroli wyznacza przepis art. 134 p.p.s.a., stanowiąc, że Sąd rozstrzyga w granicach sprawy nie będąc przy tym związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Ponadto w myśl art. 135 p.p.s.a. Sąd stosuje przewidziane ustawą środki w celu usunięcia naruszenia prawa w stosunku do aktów lub czynności wydanych lub podjętych we wszystkich postępowaniach prowadzonych w granicach sprawy, której dotyczy skarga, jeżeli jest to niezbędne dla końcowego jej załatwienia.

Wskazać należy, że w niniejszej sprawie, przy ocenie uchwały w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Jaszowice, Sąd zobligowany jest do kontroli zaskarżonej uchwały w kontekście przesłanek wymienionych w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Stosownie bowiem do treści tego przepisu istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Kontrola zakwestionowanego skargą MPZP w wyżej rozumianym zakresie dała podstawy do stwierdzenia, że jego treść narusza istotnie przepisy prawa materialnego (zasady sporządzania planu miejscowego).

Zarzuty skargi koncentrują się na dwóch kwestiach. Po pierwsze, zarzucono brak określenia wskaźników maksymalnej zabudowy usługowej, dopuszczalnej w planie, oceniając brak ten jako kwalifikowane naruszenie prawa, a po drugie, kwestionowana jest spójność pomiędzy częścią tekstową MPZP, a jego załącznikiem graficznym. Dotyczy to postanowień zawartych w § 16 ust. 2 pkt 16 lit. a we fragmencie „0 m - 15m”, § 18 ust. 2 pkt 6 lit. a we fragmencie „4 m”, § 19 ust. 2 pkt 6 (błędnie oznaczony jako punkt 2) lit. b we fragmencie „2,5 m - 4,5 m”, § 20 ust. 2 pkt 6 lit. b we fragmencie „0 m – 6 m” uchwały.

Co do pierwszej kwestii Sąd wskazuje, że skarga pozostaje zasadna. Merytoryczna weryfikacja zarzutów skargi doprowadziła do potwierdzenia naruszenia zasad sporządzania planu w zakresie obligatoryjnych ustaleń, jakie zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy powinny się w niej znaleźć.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo m.in. zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.

Powyższe wynika również z § 4 pkt 6 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym ustalenia części tekstowej uchwały w zakresie parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy. Określenie maksymalnej wysokości zabudowy powinno być jednoznaczne. Przy czym, ustalenie maksymalnej wysokości zabudowy planie miejscowym należy do wyłącznej właściwości organów gminy. Gmina realizując swoje uprawnienia ma obowiązek określić maksymalną wysokość zabudowy jednostką metryczną. W orzecznictwie dopuszcza się również określenie w planie miejscowym maksymalnej wysokości zabudowy dla budynków przez podanie liczby kondygnacji nadziemnych (por. wyrok WSA w Olsztynie z 11 grudnia 2018 r., II SA/Ol 758/18, LEX nr 2598791). Przepis art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w planie przewiduje się teren przeznaczony do zabudowy, to obowiązkowo należy określić parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. W doktrynie akcentuje się także,

że "użycie w art. 15 ust. 2 zwrotu, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo elementy w nim wymienione, nie oznacza niedopuszczalności w uzasadnionych przypadkach odstępstw od tej zasady. Przepis ten należy bowiem rozumieć w ten sposób, iż określenie w planie miejscowym danych z tego przepisu jest obowiązkowe wówczas, gdy zachodzi taka potrzeba i konieczność. Przy ocenie, czy taka potrzeba oraz konieczność w określonym przypadku zachodzą, należy brać pod uwagę charakterystykę terenu, funkcję i sposób zagospodarowania terenu i charakter zabudowy. W rozpoznawanej sprawie zabudowa usługowa jest dopuszczona na terenach 1MN/U do 10 MN/U, zatem określenie wskaźników maksymalnej zabudowy dla tego rodzaju zabudowy jest obowiązkowe.

Wobec zaniechania w planie w tym zakresie, skarga okazała się uzasadniona.

W odniesieniu do drugiej z zarzuczanych kwestii – niezgodności części tekstowej i graficznej planu – stan sprawy jest bezsporny. W wyjaśnieniach przesłanych organowi nadzoru Rada Gminy wyjaśniła, że spowodowane one były omyłką pisarską. We wskazanych przez Wojewodę w skardze fragmentach uchwały, doszło do błędnego określenia parametrów, przy czym wyjaśniono, że prawidłowe odległości wyznaczone są w załączniku graficznym. Wobec powyższego, zasadna jest skarga w zakresie żądania stwierdzenia nieważności części tekstowej uchwały, w zakresie w jakim ustanawia nieprawdziwe wartości, niezgodne z parametrami uchwalonymi na załączniku graficznym, albowiem opisany stan rzeczy narusza istotnie wymagania wynikające z § 8 ust. 2 rozporządzenia. Zgodnie z tym przepisem na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Wynika z tego, że część tekstowa i graficzna planu miejscowego mogą zostać uwzględnione w procesie stosowania prawa tylko w takim zakresie, w jakim występuje pomiędzy nimi spójność. Jakkolwiek sprzeczności pomiędzy treścią uchwały a jej częścią graficzną naruszają zasady sporządzenia planu miejscowego i w konsekwencji powodują nieważność uchwały w całości lub w odpowiedniej części.

Sąd stwierdził, że wynikający ze skargi zakres zaskarżenia pozwala usunąć stwierdzone nieprawidłowości przy jednoczesnym zachowaniu ustaleń MPZP w stopniu odpowiadającym intencjom prawodawcy lokalnego.

Przy czym Sąd w wyroku stwierdził nieważność § 19 ust.2 pkt 2, nie zaś jak żądał skarżący § 19 ust. 2 pkt 6 uchwały, albowiem z wyniku złej numeracji uchwały, zaskarżonemu fragmentowi nadania omyłkowo numer 2, podczas gdy istotnie winien on mieć oznaczenie pkt 6. Jednakże w ocenie Sadu, nie było możliwe stwierdzenie nieważności § 19 ust. 2 pkt 6 uchwały, skoro de facto taka jednostka redakcyjna w zaskarżonym akcie nie funkcjonuje. Wobec czego Sąd orzekł zgodnie z żądaniem skargi, jednakże przytaczając oryginalną numerację z uchwały i derogowany fragment tekstu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł na zasadzie art. 147 § 1 ppsa.

Sprawę rozpoznano w trybie uproszczonym na podstawie art. 199 pkt 2 p.p.s.a.

O kosztach orzeczonego na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 ppsa uwzględniając poniesione przez stronę skarżącą celowe koszty w łącznej kwocie 480 zł (wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika).